

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S13 U 013214 13 U
Sarajevo, 12.11.2015.godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Branimira Orašanina kao predsjednika vijeća, Esada Fejzagića i Jadranke Brenjo kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tanje Đokić kao zapisničara u upravnom sporu tužitelja A.D. „GRAD“ Bijeljina, Ulica Miloša Crnjanskog, protiv rješenja broj: UP1-03-1-37-51/13NK od 17.04.2013. godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH, ul. Vilsonovo šetalište broj 10, Sarajevo, u upravnoj stvari zaštite ličnih podataka, na nejavnoj sjednici održanoj dana 12.11.2015.godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tužene broj: UP1-03-1-37-51/13NK od 17.04.2013. godine se poništava i predmet vraća tuženom organu na ponovni postupak.

Obrazloženje

Rješenjem Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH broj: UP1-03-1-37-51/13NK od 17.04.2013. godine, usvojen je kao osnovan prigovor iz Bijeljine protiv A.D. „GRAD“ Bijeljina zbog prikupljanja kopija lične karte, dokaza o mjestu boravka, kopije kartona deponovanih potpisa, bjanko potpisane mjenice, rješenja za rad i rješenja o JIB-u u svrhu zaključenja/produženja ugovora o zakupu poslovnog prostora, te se zabranjuje A.D. „GRAD“ Bijeljina da prikuplja kopiju lične karte, dokaze o mjestu boravka, kopije kartona deponovanih potpisa, bjanko potpisanu mjenicu, rješenja za rad i rješenja o JIB-u u svrhu zaključenja/produženja ugovora o zakupu poslovnog prostora, te se nalaže A.D. „GRAD“ Bijeljina da zakupcima vrati kopije dokumenata iz tačke I i II dispozitiva rješenja koje do sada prikupilo, te se obavezuje A.D. „GRAD“ Bijeljina da u roku od 15 dana od dana prijema rješenja, Agenciji za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini dostavi dokaze o mjerama preduzetim u cilju izvršavanja upravnih mjera naloženih tačkama II i III dispozitiva rješenja.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora. U obrazloženju tužbe navodi da pobijano rješenje kao relevantne propise navodi Zakon o obligacionim odnosima FBiH i RS, a pri tome nije jasno da li se radi o jednom ili dva zakona. Ukoliko smatra da se radi o dva zakona, onda tuženi daje sebi pravo da zakone jednog entiteta primjenjuje u drugom, a ukoliko misli da se radi o jednom

za konu, onda se radi o tome da tuženi ne poznaje pozitivno pravo. Citiranje odredbe člana 742. navodnog Zakona o obligacionim odnosima F BiH i RS, pokazuje da tuženi primjenjuje nepostojeći zakon, jer odredba, kako je citirana u pobijanom rješenju, ne postoji u Zakonu o obligacionim odnosima, s obzirom da član 742. reguliše skladišnicu. Sem toga, tuženi daje sebi za pravo da se miješa u obligacione odnose stranaka koji se zasnivaju slobodnom voljom, jer tužitelj ne može nikoga prisiliti na zaključenje ugovora o zakupu. Tuženi svojim rješenjem uzima sebi za pravo da odlučuje o pitanjima koja su u isključivoj nadležnosti ugovornih strana i eventualno nadležnog suda. Ovakvim postupanjem oduzima pravo tužitelju da u procesu izdavanja i ugovaranja zakupa na poslovnom prostoru u vlasništvu tužitelja, traži dozvoljene instrumente obezbjeđenja naplate svojih potraživanja. U dijelu osporenog rješenja koji se bavi pružimanjem bjanko mjenica, tuženi osim što primjenjuje nepostojeći zakon, pogrešno tumači Zakon o zakupu poslovnih zgrada i prostorija, koji članom 10. propisuje šta ugovor o zakupu naročito sadrži, ali ni jednom odredbom ne zabranjuje strankama da sadržaj ugovora prošire. Tuženi ne razlikuje upućujuću od imperativne norme. Obezbeđenje međusobnih potraživanja je dozvoljeno i regulisano relevantnim propisima. Tužitelj ističe da svojim postupanjem nikada nije povrijedio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka. Konačno je predložio da se tužba uvaži i osporeno rješenje poništi.

U odgovoru na tužbu tužena je predložila da se tužba odbije kao neosnovana i potvrdi pobijano rješenje.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Sl. glasnik BiH“, broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Iz obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je tužena, odlučujući o prigovoru Bojane Stojanović iz Bijeljine, ocijenila da je prigovor osnovan, te zabranila A.D. „GRAD“ Bijeljina da prikuplja kopiju lične karte, dokaze o mjestu boravka, kopije kartona deponovanih potpisa, bjanko potpisane mjenice, rješenja za rad i rješenja o JIB-u, u svrhu zaključenja/produženja ugovora o zakupu poslovnog prostora. Stoga je naloženo A.D. „GRAD“ Bijeljina da zakupcima vrati kopije dokumenata iz tačke I i II dispozitiva, rješenja koja su do tada prikupljena, uz obavezu A.D. „GRAD“ Bijeljina da u roku od 15 dana od dana prijema rješenja, Agenciji za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini dostavi dokaze o mjerama preduzetim u cilju izvršavanja upravnih mjera naloženih tačkama II i III dispozitiva rješenja. Tužena je ovako odlučila smatrajući da obrada ličnih podataka prikupljanjem kopije lične karte, dokaza o mjestu boravka, kopije deponovanih potpisa, bjanko potpisane mjenice, rješenja za rad i rješenja o JIB-u, u svrhu zaključenja/produženja ugovora o zakupu poslovnog prostora, od strane A.D. „GRAD“ Bijeljina, nije u skladu sa principima lične obrade podataka prema kojima je kontrolor obavezan da lične podatke obrađuje na pravičan i zakonit način i u mjeri i obimu koji je neophodan za ispunjenje određene svrhe, usljed čega je došlo do povrede člana 4. tačke a) i c) Zakona o zaštiti ličnih podataka.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja u postupku koji prethodio donošenju osporenog rješenja, te propisa koji su primjenjeni u postupku rješavanja konkretne upravne stvari, osporeno rješenje je nepravilno i nezakonito, jer se temelji na povredi zakona. Naime, prema stanju spisa predmeta, nesporno proizilazi da je tužitelj A.D. „GRAD“ Bijeljina vlasnik Hale „A“ na Agrotičnom centru u Bijeljini u kojoj se nalazi 171 prodajno mjesto, koje ovo privredno društvo putem licitacije izdaje u zakup i sa korisnicima zaključuje ugovor o zakupu na određeno vrijeme, odnosno na

godinu dana, a korisnici iz prethodnog perioda imaju pravo produženja ugovora za naredni period od godinu dana po istim, već izlicitiranim cijenama. A.D. „GRAD“ Bijeljina, kao zakupodavac, prilikom zaključenja ugovora od zakupaca zahtijeva dostavljanje dodatne dokumentacije, i to kopiju lične karte, dokaz o mjestu boravka, kopiju kartona deponovanih potpisa, bjanko potpisanu mjenicu, rješenje za rad i rješenje o JIB-u.

U vezi sa razrješenjem konkretne upravne stvari, nužno je imati u vidu propise Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06 i 76/11) prema kojem je cilj ovog zakona, da se na teritoriji Bosne i Hercegovine svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu ličnih podataka koji se na njih odnose. Principi zakonite obrade ličnih podataka propisani su članom 4. do 21 ovog zakona. Prema članu 6. istog zakona, kontrolor može obradivati podatke bez saglasnosti nosioca podataka ako, između ostalog, vrši obradu ličnih podataka u skladu sa zakonom ili je obrada neophodna da bi se ispunile nadležnosti utvrdjene zakonom, odnosno, ako je obrada neophodna radi zaštite zakonitih prava i interesa koje ostvaruje kontrolor ili treća strana, i ako ova obrada ličnih podataka nije u suprotnosti sa pravom nosioca podataka da zaštiti svoj privatni i lični život, te ako je obrada ličnih podataka potrebna za ispunjenje zadatka koji se izvršava u javnom interesu.

Sporno je u ovoj pravnoj stvari da li se kopije lične karte, dokaza o mjestu boravka, kopije kartona deponovanih potpisa, bjanko potpisana mjenica, rješenje za rad i rješenje o JIB-u može tražiti prilikom zaključenja/produženja ugovora o zakupu poslovnih prostora.

Po nalazu ovog suda, pravilno je tužena odlučila kada je tužitelju zabranila da prikuplja kopije lične karte, dokaza o mjestu boravka i kopije kartona deponovanih potpisa.

Prema članu 2. Zakona o ličnoj karti državljana Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj 32/01 do 18/12), lična karta je javna isprava kojom se dokazuje identitet, činjenica mjesta rođenja i datum rođenja, prebivalište odnosno boravište za raseljeno lice i državljanstvo BiH, dok je članom 3. stav 7. propisano da od državljana BiH može tražiti kopija lične karte samo u postupku revizije ili prestanka državljanstva BiH i kada je to zakonom propisano.

Nadalje, odredbom člana 2. Zakona o prebivalištu i boravištu državljana BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 32/01) propisao je da se podaci obrađeni ovim zakonom pohranjuju, koriste i dostavljaju s namjerom zadovoljavanja potreba državljana u uživanju njihovih prava i vršenju dužnosti i koristit će se za praćenje broja i kretanja stanovništva u Bosni i Hercegovini. Prikupljanje podataka u skladu sa ovim zakonom se obavlja u skladu sa Zakonom o zaštiti osobnih podataka Bosne i Hercegovine, te Zakonom o centralnoj evidenciji i razmjeni podataka Bosne i Hercegovine.

Sem toga, kako to pravilno tužena zaključuje, karton deponovanih potpisa lica ovlaštenih za zastupanje se prilaže poslovnoj bavnci, prilikom otvaranja računa, a radi raspolaganja sredstvima sa računa.

Imajući u vidu naprijed navedeno, pravilano je tužena odlučila kada je zabranila tužitelju prikupljanje kopija lične karte, dokaza o mjestu boravka i kopije kartona deponovanih potpisa. Navedeno, međutim, ne utiče na pravo tužitelja da prilikom zaključenja ugovora zahtijeva od zakupaca dostavljanje na uvid lične karte i dokaza o mjestu boravka, dok kopije deponovanih potpisa tužitelju niukom slučaju nisu potrebne prilikom zaključenja ugovora o zakupu.

Međutim, tužena je pogrešno odlučila kada je tužitelju zabranila prikupljanje bjanko potpisane mjenice, rješenja za rad i rješenja o JIB-u u svrhu zaključenja/produženja ugovora.

Naime, tužitelj, kao zakupodavac, ima pravo osigurati naplatu svog potraživanja od zakupaca, a način na koji to tužitelj čini je zahtijevanje bjanko mjenice, što nije niti u suprotnosti ni sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka, niti sa Zakonom o obligacionim odnosima.

Ispitujući pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, Sud je ocijenio da je tuženi njegovim donošenjem počinio bitnu povredu pravila postupka propisanih u članu 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“, broj 29/02 do 93/09). Citirana zakonska odredba obavezuje tuženog da u obrazloženju rješenja koje donosi navede dokaze koje je proveo i utvrđeno činjenično stanje na osnovu provedenih dokaza, razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, kao i razloge koji, s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, upućuju na onakvo rješenje kakvo je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar. Osporeno rješenje, međutim ne sadrži naprijed navedene razloge koji su odlučni za donošenje odluke, što je suprotno odredbama člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, koji garantuje pravičnost u građanskim stvarima, pa je nadležni organ koji odlučuje o pravima građanina, obavezan osigurati poštivanje načela ravnopravnosti stranaka u postupku.

Naime, tužena, iako je osporenim rješenjem zabranila tužitelju prikupljanje JIB broja i rješenja za rad, u obrazloženju osporenog rješenja ne navodi koji su je razlozi rukovodili za donošenje ovakve odluke, ali se bavi pitanjem prikupljanja JMB-a, te detaljno obrazlaže razloge zbog kojih se isti ne smije prikupljati, iako prikupljanje JMB-a nije predmet ove pravne stvari.

Iz izloženog slijedi da osporeno rješenje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, zbog čega ovaj sud nije mogao ispitati pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u odnosu na činjenično stanje. S obzirom na izloženo, ovaj sud je tužbu tužitelja uvažio, osporeno rješenje poništio i predmet vratio tuženom na ponovno rješavanje. U ponovnom postupku tuženi će postupiti po uputama ovog suda, utvrditi odlučne činjenice, donijeti odgovarajuće rješenje i u obrazloženju istog navesti razloge i podatke koje rješenje mora da sadrži u smislu člana 200. stav 2. zakona o upravnom postupku.

Na osnovu svega navedenog, ovaj sud je stanovišta da je pri rješavanju konkretne upravne stvari, tužena Agencija za zaštitu ličnih/osobnih podataka u Bosni i Hercegovini pogrešno primijenila materijalno pravo iz čega je izveden pogrešan zaključak, zbog čega je ovaj sud, primjenom člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 3. Zakona o upravnim sporovima BiH, donio odluku kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR

Tanja Đokić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Branimir Orašanić